

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.722/2019/22.sz.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben a 2020. június 15. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

végzést:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2019. október 4. napján kihirdetett 15.B.51/2018/41. számú ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az első fokon eljáró Miskolci Törvényszék a 2019. október 4. napján kelt 15.B.51/2018/41. számú ítéletével avádlottat emberölés bűntettének kísérlete (Btk. 160. § (1) bekezdés), és garázdaság bűntette (Btk. 339. § (1) bekezdés (2) bekezdés d) pont) miatt halmazati büntetésül 7 év szabadságvesztésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. Kimondta, hogy a szabadságvesztés büntetést börtönben kell végrehajtani és a vádlott a büntetés 2/3 részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett az előzetes fogva tartásban töltött idő beszámításáról, a lefoglalt bűnjelekről, a felmerült bűnügyi költség megfizetéséről, továbbá sértett magánfél polgári jogi igényének érvényesítését a törvény egyéb útjára utasította.

Az ítélet ellen annak kihirdetését követően a vádlott enyhítésért és téves minősítésért, míg a védője az emberölés bűntettének kísérlete esetében téves jogi minősítés miatt, ezáltal összességében enyhítésért jelentett be fellebbezést. Az ügyész az ítéletet tudomásul vette.

A másodfokú eljárás során a vádlott és a védő is írásban indokolta a fellebbezését.

A vádlott az ítéltáblához 2020. március 31-én érkezett beadványában fellebbezés irányát megváltoztatva, immár az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését kérte. Véleménye szerint az ellene folyó eljárásban nem érvényesült az ártatlanság vétele, a hatóságok a védekezését kellő súllyal nem vizsgálták meg, bűnösségét olyan tanúvallomásokra alapították, amelyek nemcsak egymással, hanem önmagukkal szemben is ellentmondásosak. Beadványában részletesen rámutatott ezen ellentmondásokra, illetve megismételte az eljárás során tett védekezését a sértettsérüléseinek keletkezési mechanizmusát illetően.

Avádott meghatalmazott védője az ítéletábráához 2020. május 7 napján érkezett beadványában arra hivatkozott, hogy a Miskolci Törvényszék ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés d) pontjára figyelemmel részben megalapozatlan.

A garázdaság büntette vonatkozásában nem vitatta az ítéleti tényállás megállapításait, azonban az emberölés büntettének kísérlete vonatkozásában a törvényszék helytelen következtetést vont le. Álláspontja szerint a sértetti oldalon megszólaló tanúk vallomásai súlyos fokban ellentmondásosak, emiatt e tanúk szavahihetetlenek. Tévedett az elsőfokú bíróság a cselekmény jogi minősítésében is. Bár az emberölés egyik tipikus elkövetési eszköze a kard, ez azonban önmagában nem alapozza meg azt a feltételezést, hogy az elkövető szándéka emberölésre irányult volna. A vádlott nem készült ilyen súlyos bűncselekményt elkövetni, a helyszínen történő megjelenése után rövid idővel bekövetkezett az általa megvalósított egy mozzanatos cselekmény. Ez az ölési szándék ellen ható körülménynek tekinthető. Így a cselekmény helyes minősítése a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulója szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés kísérlete.

Mind ezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a fentieknek megfelelő eltérő minősítés megállapítását és a vádlottal szemben kiszabott büntetés lényeges enyhítését indítványozta.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.470/2019/I-II. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le az eljárást, és túlnyomórészt megalapozott tényállást rögzített. Az kizárólag a vádlott előző elítéléseit illetően szorul kisebb kiegészítésre. Megfelelően teljesítette indokolási kötelezettségét, és nem tévedett a vádlott terhére rótt cselekmények jogi minősítésénél sem. Az általa alkalmazott büntetés tartama a törvényi büntetési tétel középértékét nem éri el, ezért az eltúlzottnak nem minősül, annak enyhítésére lehetőség nincs. Mind ezekre figyelemmel az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta, nyilvános ülés keretében.

A főügyészség az ítéletábráához 2020. április 9 napján érkezett beadványában a koronavírus elleni védekezésről szóló 2020. évi XII. törvény, valamint a vészhelyzet ideje alatt érvényesülő egyes eljárásjogi intézkedésekről szóló 74/2020. (III.31) Kormányrendelet 44.§-ának és 82.§-ának (2) bekezdése alapján az indítványát annyiban módosította, hogy a Debreceni Ítéletábráa a perorvoslatokat a Be. 598. § (2) bekezdése alapján tanácsülésen bírálja el.

Az ítéletábráa tekintettel a Debreceni Fellebbviteli Főügyészség fenti indítványára a Be. 598. § (2) bekezdése és a 74/2020. (III.31.) Kormányrendelet 82. § (2) bekezdése alapján tanácsülésre tűzte ki 2020. május hó 21. napjára, azonban a terhelt részéről 2020. május 21. napján érkezett beadványára figyelemmel tanácsülést tartani nem tudott, az ügyben 2020. június 15. napjára nyilvános ülést tűzött ki. A Be. 599.§ szerinti nyilvános ülésen, melyen a vádlott jelenlétének biztosítására telekommunikációs eszköz használatával került sor, a védő az írásban benyújtott fellebbezését fenntartotta. Avádott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában a minősítés megváltoztatását kérte, nem állt szándékban a sértett életének kioltása, testi sértésben érezte magát bűnösnek, emiatt kérte a méltányos büntetés kiszabását.

Védelmi fellebbezések terjedelme miatt a felülbírálat teljes körű volt, amely kiterjedt az eljárási szabályok megtartására, bizonyítás törvényességére, a tényállás megalapozottságának vizsgálatára, a bűnösségre vont következtetés és a minősítés helyességére, a kiszabott büntetés törvényességére is. Emellett az ítéletábráa vizsgálta az indokolási kötelezettség teljesítését, továbbá figyelemmel volt arra is, hogy a védelmi fellebbezések avádottnak a garázdaság büntettében történt bűnössé nyilvánítását nem sérelmezték, ezért a Be. 590. § (4) bekezdése alapján az ítéletnek csak a

fellebbezéssel érintett bűncselekményre vonatkozó részét bírálta felül teljeskörűen.

Ennek során megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást az eljárási szabályok messzemenő megtartásával folytatta le, a bizonyítási eljárása során szabálysértést nem valósított meg, így avádлотtnak a védelemhez való joga sem csorbult. Az elsőfokú bíróság nem vétett sem feltétlen, sem olyan jellegű relatív perjogi hibát, ami az érdemi felülbírálatot kizárná. A fellebbezések ilyenre nem is hivatkoztak.

Hatályon kívül helyezést célzó vádlotti, és a részleges megalapozatlanságra hivatkozó védői fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a lehetőségekhez képest részletes bizonyítási eljárást folytatott le. Törekedett valamennyi szemtanú kihallgatására, illetve a megfelelő intézkedéseket elvégezte az ismeretlen helyen tartózkodó tanúk felkutatására. Mindezek után az ismeretlen helyen lévő tanúk vallomását felolvasással tette a bizonyítás anyagává, illetve szakértői bizonyítást is folytatott, valamint okirati bizonyítékokat is értékelt.

A vádlott írásbeli fellebbezésében írtakra reagálva az ítélet tábla megjegyzi, hogy a tényállás megállapítása a ténybíróság, azaz az elsőfokú bíróság feladata. Jelen ügyben rögzíthető, hogy az elsőfokú bíróság a történeti tényállást megalapozottan rögzítette, annak van bizonyíték alapja, és helytálló az indokolása is. A Miskolci Törvényszék a tényállást az ügyben rendelkezésre álló bizonyítékokat megvizsgálva, azokat okszerűen mérlegelve rögzítette.

Ítéletében kellő részletességgel foglalkozott a védelem által hivatkozott sértetti oldalon fellelhető ellentmondásokkal (7. oldal utolsó előtti bekezdés, 12. oldal második bekezdés), valamint a vádlotti védekezéssel, annak elvetésével is. Az ítélet tábla maradéktalanul egyetértett azon első bírói megállapítással, hogy az ügyben elfogulatlanul tekinthető objektív bizonyítékok, úgymint a szakértői vélemények, szakértő nyilatkozata, valamint az érdektelen tanúk (tanú, tanú,), továbbá az okirati bizonyítékok inkább a sértetti oldal hiteltérdemlőségét erősítették.

Mindezekre is figyelemmel az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során hibát nem vétett, történeti tényállása az élet elleni bűncselekmény tekintetében megalapozott, és indokolási kötelezettségét is teljeskörűen teljesítette. Az ítélet sem teljes, sem pedig részleges megalapozatlansági hibában nem szenved, ezért ilyen okból sem kellett azt hatályon kívül helyezni. A másodfokú felülbírálat során az ítélet tábla a Be. 591. § (1) alapján kötve volt az elsőfokú bíróság által megállapított tényálláshoz, annak felülmérlegelésére törvényes lehetősége nem volt. (avádлотt fellebbezésének írásbeli indoka ezt célozta).

Ugyanakkor észlelte az ítélet tábla, hogy a vádlott előző elítéléseinek adatait a törvényszék hiányosan rögzítette, ezért azokat az ítélet tábla rendelkezésre álló iratok alapján az alábbiak szerint egészíti ki:

- az 1. sorszám alatt feltüntetett ítéletben elbírált bűncselekmény elkövetési ideje: 2009. október 24
- a 3. sorszám alatt feltüntetett ítéletben elbírált bűncselekmény elkövetési ideje: 2012. július 7
- az 5. sorszám alatt feltüntetett ítéletben elbírált bűncselekmény elkövetési ideje: 2017. március 10
- a 6. sorszám alatt feltüntetett ítéletben elbírált bűncselekmény elkövetési ideje: 2014 november 29, és 2016. január hó 25. Ezen ítéletben az 1. és a 3.-as sorszám alatt feltüntetett próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását rendelte el a bíróság.

A megalapozott tényállásból helyesen vont következtetést a vádlott bűnösségére, és a cselekmények jogi minősítése is törvényes. Az e körben előterjesztett védelmi fellebbezéseket az ítélet tábla nem tartotta alaposnak a következők miatt.

Az elsőfokú bíróság - a váddal egyezően - azt állapította meg, hogy a vádlott, bár bizonyítható módon nem kívánta sértett sértett halálát, de annak esetleges bekövetkezésével a cselekmény végrehajtása során mindenképpen számolnia kellett, és a legsúlyosabb eredmény bekövetkezésének reális lehetősége iránt közömbös maradt, így az eshetőleges szándék a vád tárgyát képező cselekmény vonatkozásában minden kétséget kizáróan megállapítható. Ezért minősítette a vádlott magatartását emberölés büntette kísérletének, mely minősítéssel az ítéletábra messzemenőig egyetértett. E bűncselekmény és az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete elhatárolásánál helyesen hívta fel a Kúria 3/2013. számú jogegységi határozatának pontjait. Az elkövetés eszköze, a sérülés helye, a vádlott által megvalósított mozdulat, az erőbehatás nagysága, a vádlott cselekmény előtti és közbeni kijelentései, valamint a vádlottnak a cselekmény után tanúsított magatartása alapján az emberölés eshetőleges szándéka megnyugtatóan megállapítható.

A törvényszék helyes indokok mentén vetette el a vádlott jogos védelmi helyzetre hivatkozó védekezését is, mivel az annak alapjául szolgáló jogtalan támadás fennállása nem volt megállapítható.

A vádlott terhére megállapított garázdaság büntette tekintetében a vádlott bűnössé nyilvánítása és a terhére rótt ezen cselekmény jogi minősítése úgyszintén törvényes. A vádlott a garázda, erőszakos magatartásával időbeli és térbeli összefüggésben ugyan, de attól mégis elkülönülten valósította meg a garázdaság bűncselekménye büntetési tételéhez képest súlyosabb, ölésre irányuló cselekvőségét, ezért a garázdaság büntette megállapításának a súlyosabb cselekménnyel való bűnhalmazatban is helye van (34/2007 BK vélemény I.).

A büntetés kiszabása körében előterjesztett enyhítésre irányuló fellebbezések sem alaposak.

A súlyosabban minősülő élet elleni bűncselekmény minősítésének érintetlenül hagyása miatt vádlottal szemben öt évtől nem egész 18 évig terjedő tartamban lehetséges a büntetés mértékének a meghatározása. Az elsőfokú bíróság által alkalmazott 7 év messze nem éri el a törvényi középértéket sem. A törvényszék a büntetés mértékét meghatározó körülményeket hiánytalanul feltárta, és azok megfelelő értékelésével határozta meg a büntetés tartamát.

A Be. 605. § (2) bekezdése szerint, ha a másodfokú bíróság a tényállást nem egészítette ki, illetve nem helyesbítette, az elsőfokú bíróság ítéletében a törvényi büntetési tételkeretek között kiszabott büntetés kisebb megváltoztatásának nincs helye.

A büntetési tartam nagyobb mértékű megváltoztatásának, enyhítésének a feltétele jelen ügyben nem áll fenn. Ez ellen szól ugyanis az, hogy a vádlottat idáig az ügyében eljáró bíróságok szinte kivétel nélkül erőszakos jellegű magatartása miatt ítélték el. A vonatkozásában feltárt súlyosító körülmények nagy száma és súlya miatt nem indokolt büntetés további mérséklése. Az elsőfokú bíróság a büntetés tartamának a törvényi minimumhoz közeli megállapításánál már messzemenőig figyelembe vette a vádlott javára feltárt enyhítő körülményeket, melyek között megglehető jóindulattal hívta fel az időmúlást, amely a cselekmény tárgyi súlyához képest egyáltalán nem jelentős.

A kifejtettetekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét - annak helyes indokainál fogva - a Be. 604. § (1) bekezdés a) pontja és 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Debrecen, 2020. június 15.

Dr. Gömöri Olivér sk. a tanács elnöke, Dr. Toma Attila sk. előadó bíró, Dr. Elek Balázs sk. bíró

Záradék: A Miskolci Törvényszék 15.B.51/2018/41. számú ítélete a másodfokú határozat által a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2020. június 15.

Dr. Gömöri Olivér sk. a tanács elnöke